

ester anaswah
imídž ŠELMY

podľa
skutočného
príbehu

*kde je láska omylom a **sex** ilúziou*

MARENČIN PT

IMIDŽ**ŠELMY**

ESTER ANASWAH

IMIDŽŠELMY

Keď je láska omylom a sex ilúziou

II. prepracované vydanie

MARENČIN PT

Táto kniha je napísaná na základe skutočného príbehu, ktorý je literárne spracovaný a dotvorený fantáziou autorky. Všetky osoby a reálie sú pozmenené kvôli zachovaniu anonymity a akákoľvek podobnosť s realitou je náhodná.

© Ester Anaswah, 2013, 2018

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2018

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover & Layout © Marenčin Media, 2018

Jazyková úprava Sylvia Sachs

692. publikácia, 2. vydanie

ISBN 978-80-569-0176-2 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0177-9 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0178-6 (ePub)

PROLÓG

Mala som pred sebou skúšku dospelosti, ale netušila som, že tú skúšku urobím už skôr – hneď po stužkovej, ktorú som pretancovala takmer až do rána.

A už vôbec som netušila, že moja prvá skúška zo života bude taká krutá... Že cestu domov mi skríži osudné stretnutie, ktoré poznačí môj život, a že Martin, môj spolužiak, ktorý ma odprevádzal, ma neochráni, ale pred tým násilníkom zbabelo utečie.

Ja som sa napodiv nebála, lebo mi ani len nenapadlo, že ten chalan by mohol zaútočiť aj na mňa, bezbranné dievča. Moja trúfalosť, až drzosť, ho však natoľko vyprovokovali, že ma schmatol za vlasy a ťahal k rieke.

Utopím ťa ako mačku, ty kurva! nadával a ja som si myslela, že to sú len také silácke reči, aby ma vystrašil, a tak som sa ani veľmi nevzpierala. Neurobím mu predsa radosť!

Odvliekol ma až k brehu rieky, hlavu mi držal kúsok nad vodou a mne až vtedy došlo, že ten hulvát to myslí vážne. Začala som sa v jeho rukách metať, jačať, a to ho zrejme inšpirovalo. Pustil ma a začal si rozopínať nohavice. Napriek vzrastajúcemu zúfalstvu mi bolo okamžite jasné, čo hodlá urobiť. Predtým, ako ma utopí, ešte ma znásilní! Priamo tam, na brehu rieky, v slabučkom svetle vzdialenej pouličnej lampy a mesiaca v splne.

Začala som zuby a po lícach mi stekali slzy. Tiché slzy utrpenia.

Netrvalo to dlho, chvalabohu.

Postavil sa, zapol si nohavice a odišiel sebaistým krokom víťaza.

Aj zabudol, že ma chcel utopiť.

1. KAPITOLA

Počasié je ako stvorené na výlet, avšak ja mám pred sebou povinnosť. Veľmi nepríjemnú povinnosť, ktorú chcem mať čím skôr za sebou, a tak do pedálov šliapem, akoby išlo o život alebo akoby som sa nevedela dočkať, pričom opak je pravdou. Ponáhľam sa tak len preto, aby som si to nestihla rozmyslieť, aby som sa na polceste nevrátila domov. Aby mi mozog nestihol vyslať signál, že to, čo robím, je nesprávne.

V cieľi som o päť minút skôr a očami hľadám dom s číslom trinásť. Nie som poverčivá, neverím, že trinásťka je nešťastné číslo, ale pri pohľade na ten starý ošarpaný dom, ktorý by presne zapadol do nejakého hororu, som zrazu ochotná tomu uveriť. Ten dom už na prvý pohľad vzbudzuje nedôveru, odhliadnuc od toho, že u mňa vzbudzuje nedôveru hocičo, takže by sa dalo povedať, že nič výnimočné sa v mojej mysli nedeje. Napriek tomu cítim, že by som sa mala otočiť a s rovnakým nasadením šliapať do pedálov naspäť. Do bezpečia svojho bytu.

Chvíľu váham, ale potom si opäť pripomeniem slová psychologičky, ktorá je zodpovedná za toto moje rozhodnutie, prísť sem, a bicykel opriem o plot domu. Rozhliadnem sa. V okolí je zástavba rodinných domov, stromy, ticho. To ma trochu upokojí a zatlačí nepríjemné scenáre do úzadia.

Predtým ako vstúpim dnu, sa ešte raz poobzerám, či nejaký detail neušiel môjmu zraku, nejaká červená lampička či niečo podobné, chvalobohu zvonka nič nenasvedčuje tomu, že tu sídli spoločnosť, ktorej hlavným zdrojom príjmov je sex. Dokonca ani menovka na schránke. Nič nepoukazuje na to, že táto spoločnosť zamestnáva prostitútky. Oficiálne sú to síce operátorky audiotexovej linky, ale ja som presvedčená, že takúto prácu môžu vykonávať iba ženy ľahkých mravov, čiže flandry. Ja budem svetlá výnimka.

Biela ovca medzi čiernymi.

Budem tou, čo takúto prácu robí len preto, lebo nemá iné vý-

chodisko, a preto tu teraz stojí ako výkričník pred brámkou tohto príšerného domu, či skôr bordelu (i keď bordel to nie je, to len ja mám taký neadekvátny pocit).

Jednou rukou si utriem pot z čela a druhú položím na kľučku kovovej bránky. Uff, je otvorená. Pot mi cícerkom steká po tele a ja si až teraz uvedomím, že prísť na bicykli nebol najlepší nápad! Okrem toho, že som spotená, vietor mi rozstrapatil vlasy na všetky strany a slnko sa postaralo o zdravú červen v tvári. Až príliš zdravú, až príliš červenú. Cítim, že líca mi horia ako fakľa, a to sa ma ešte nikto na nič ani nepýtal. Pravdupovediac, najviac sa hrozím otázok ohľadne sexu, tým sa pri pohovore do bordelu zrejme nevyhnem! povzdychnem si a neistým krokom vojdem do zanedbanej predzáhradky. Kráčam po vybetónovanom chodníku, popri ktorom sa zohýňajú uschnuté kvety a vysoká neskosená tráva. Môjmu pozornému oku neujde, že aj prerastené dreviny pri plote by potrebovali pomoc záhradníka. A keď zastanem pred bielymi plastovými dverami, ktoré sú v ostrom kontraste so starým domom v pôvodnom stave, všimnem si, že aj tie by súrne potrebovali údržbu. Zdá sa, že všetko tu potrebuje súrnu údržbu – vrátane mňa! Ale ja zatiaľ k inventáru nepatrím, ja by som potrebovala skôr zdrhnúť!

Tiež súrne!

Ak mám byť úprimná, tak mne by vyhovovalo, ak by ma rovno medzi dverami poslali domov s tým, že miesto je už obsadené. Pretože mne vlastne nejde o to miesto, mne ide predovšetkým o splnenie úlohy. O vlastný pocit spokojnosti, že som to aspoň skúsila. Že som sa pokúsila o svoj osobný rekord. A teraz nemám na mysli rekord v šliapaní do pedálov.

Váhavo stlačím zvonček pri dverách.

„Prosím?“ ozve sa jemný dievčenský hlas z elektronického vrátnika.

„Dobrý deň, Kolárová, mám dohodnuté stretnutie s pánom Markom,“ poviem odhodlane, hoci sa mi podlamujú kolená.

„Moment,“ zaševelí slečna.

Ten moment trvá akosi pridlho, pomyslím si, keď sa nič nedeje už asi dve minúty. Možno tie dvere ani neotvorila, lebo na mňa zabudli. Dávam im ešte minútu a potom odídem. Áno, bude to tak lepšie, pomyslím si, rovnako ako ráno, keď som sa obliekala. Nahádzala

som na seba veci bez ladu a skladu, akoby som hlboko v duši vlastne nechcela, aby ma prijali. Chcela som mať iba dobrý pocit, že som sa o to aspoň pokúsila. Že som dokázala čo i len prísť na toto miesto a prekročiť svoj vlastný tieň.

Výsledok však ešte stále visí vo vzduchu, ešte stále len čakám a moje presvedčenie, že túto skúšku musím podstúpiť, slabne každým okamihom a ja som si už takmer istá, že toto rozhodnutie nebolo správne, že táto práca pre mňa vhodná nie je ani len ako brigáda.

Ale aká práca je pre mňa vlastne vhodná?

Bez znalosti jazykov, bez krásy, bez kontaktov, ale zato s plným vrecom pochybností o sebe samej. Iba ak práca upratovačky, ktorá mi je však na kilometre vzdialená. Upratovanie nenávidím. Pripomína mi neporiadok nielen v byte, ale aj v duši. A všetko so všetkým súvisí...

Veru tak!

Ak by som sa nechala obľápať, riaditeľ by mi nedal v škole výpoveď.

Ak by som nebola nervózna, nehádzala by som po žiakoch kriedu a neuletela by mi ruka, on by nemal dôvod napísať mi do posudku, že som nervovo labilná a nie som schopná vykonávať prácu učiteľky. Že odporúča vyšetrenie u psychologičky.

Normálne ma odpísal!

Vraj psychologické vyšetrenie, kristepane, ako keby som bola blázon! Pán riaditeľ mi pekne zavaril! A zdecimoval moje už aj tak chatrné sebavedomie na minimum.

Pripadala som si celkom zbytočná.

Žena bez muža, bez detí, bez práce.

Bez lásky a bez ilúzií.

Bez všetkého, čo robí život životom.

A v jedno sychravé ráno, keď som cez neumyté okná nevidela ani križovatku pred panelákom, som za tou psychologičkou predsa len zašla. Najprv mi dala vyplniť akýsi dotazník, potom sa na mňa zhovievavo pozrela a opýtala sa, ako dlho som nezamestnaná a kde všade som si hľadala prácu. Cítila som sa ešte horšie ako na úrade práce, cítila som sa ako parazit spoločnosti. Jej sa to ľahko povie, zamestnať sa, ale kde? Nevzali by ma ani ako predavačku do potravín, pretože nemám prax v obchode a nemám úsmev!

Chcela som mať toto sedenie už za sebou, a tak som jej povedala o tom erotickom esemeschate v inzeráte, čo som si náhodou všimla v novinách. Riskovala som, že ma odsúdi alebo vysmeje. Ale ona mi povedala, že to mám aspoň skúsiť. Pravdupovediac, skôr som čakala, že ma utvrdí v mojom presvedčení, že pre mňa, učiteľku, je to absolútne nevhodná práca.

Načo som za ňou vlastne išla?!

Aby som si vypočula, že sex je súčasťou života? A že virtuálny sex mi nijako neublíži... blablabla. Nie, to som počuť nechcela. O znásilnení som jej radšej už ani nepovedala, lebo by zas vyrukovala s nejakou absurdnou teóriou. Ani s tým, že som trocha nahluchlá, som sa jej nepochválila. Načo? Ona nie je otorinolaryngológ.

Ale na niečo bolo to sedenie u nej predsa len dobré. Pri pohľade na ňu som si uvedomila, že ja vlastne nevyzerám až tak zle a pod vplyvom zvýšeného sebavedomia som na druhý deň absolvovala nejaké pohovory. Zmysel otázok som si musela len domýšľať, niekedy asi aj nesprávne. Ale priznať, že nerozumiem, by znamenalo, že som nechápavá, čo by bol ešte lepší prípad, ako priznať, že nepočujem. A tak som iba prikyvovala a cítila sa trápne. Vôbec sa nečudujem, že mi všade poďakovali za záujem a rýchlo ma odprevadili k dverám.

To ma len ubezpečilo v tom, že na nič nie som súca a že už mi asi naozaj neostáva nič iné, ako skúsiť ešte ten esemeschat.

A vtedy mi to zrazu docvaklo.

Veď tú prácu by mohla robiť aj hluchonemá!

Veď toto je práca, akú by som mohla vykonávať aj ja!

Teda, až na ten sex...

Nie, nie, sex ja neovládne!

Čo ak ma tá práca poznačí ešte viac ako to znásilnenie a ja spadnem do ešte väčšieho bahna?

Na druhej strane, nemala by som dovoliť, aby mi jeden traumatický zážitok zničil budúcnosť, celý život. Keď sa z toho nevyhrabem teraz, tak už nikdy!

A tak som to riskla. Poslala som životopis, veď to ma ešte k ničomu nezaväzuje. Aj tak mi nik neodpovie, nádejala som sa.

Ale vzápätí mi prišiel mail, v ktorom som bola pozvaná na pohovor.

2. KAPITOLA

A tak tu teraz stojím a čakám pred dverami ako taká chudera, kým sa niekomu uráči otvoriť ich. Mám stiahnutý žalúdok a nutkanie utiecť naberá na intenzite.

Ale vtom sa tie dvere otvorili a stála v nich mladá útla blondínka. Na prvý pohľad pôsobila seriózne, čo moje nervy trochu uchlácholilo.

„Dobrý deň, nech sa páči, poďte za mnou na poschodie,“ povedala trochu otrávene, bez ospravedlnenia, že ma nechala tak dlho čakať.

Viedla ma točitým schodiskom do kancelárie, ktorej dvere boli otvorené. Za stolom sedel mladý muž a sústredene sa díval na monitor počítača. Na prvý pohľad pôsobil príjemným dojmom, bol to taký klasický fešák, ktorého spoločnosť by mi azda ani neprekážala, ale za týchto okolností som k nemu pocítila len rešpekt, hoci bol možno ešte mladší než ja.

„Moment, len niečo dokončím,“ oznámil mi a ani sa na mňa nepozrel. Ani sa nepostavil, ani mi ruku nepodal, ani ma neusadil. Jemu rešpekt a základné pravidlá slušnosti očividne chýbali. Môj prvý pozitívny dojem sa začal vytrácať.

Nechal ma tam stáť ďalších asi päť minút, ktoré sa vliekli ako u zubára. Nevenoval mi ani jediný pohľad, asi kontroloval výpisy z účtov, lebo čo iné by mohlo byť v tejto firme také dôležité?

Cítila som sa ako nevítaný hosť, ako jedna z mnohých, ktoré má v pracovnej náplni, ale radšej by sa venoval niečomu inému, napríklad burzovým správam či dostihom. Ženy asi robí len mimochodom, aby mal na benzín, keď prehrá v kasíne, uvažovala som, kým som tam stála ako socha na výstave.

Už som mala na jazyku niečo v zmysle, že ho nebudem rušiť a prídem inokedy. Čiže nikdy! A vtedy sa na mňa konečne pozrel. Očakávala som v jeho pohľade znechutenie nad mojou vizážou, ale nebolo v ňom nič.

Vôbec nič!

Jeho oči boli prázdne ako vypitý pohár. Vôbec ho nezaujímalo, čo mám oblečené, či som stará, tučná, či mám akné alebo mejkap. Pri tejto práci asi naozaj na výzore nezáleží, takže zamestnávateľovi je jedno, či vyzerám ako šedá myš, alebo ako sexi šelma.

Odláhlo mi.

Konečne sa postavil a podal mi ruku.

„Marko,“ predstavil sa oficiálnym tónom, bez čo i len najmenšieho náznaku úsmevu.

„Kolárová,“ pokúsila som sa o krivý úsmev aspoň ja.

Znova sa posadil a rukou mi naznačil, aby som pristúpila bližšie. Prstom ukázal na monitor a potom mi jedinou vetou otrávene vysvetlil, čo bude mojou pracovnou náplňou.

„Je to celkom jednoduché, tu sa objaví esemeska a vy odpíšete sem, do spodného okienka, čo vám napadne, ale hlavne rýchlo, a stlačíte enter.“

Prikývla som.

„Viete písať na počítači,“ iba sa uistil.

„Áno, samozrejme,“ povedala som. Našťastie som mu to nemusela predviesť, očividne nemal na mňa čas a ani záujem sa mnou zaoberať dlhšie, než bolo nevyhnutné.

„Ukážem vám, kde budete pracovať,“ oznámil mi s povzdychom, že musí ísť kvôli mne po schodoch na prízemie, že musí ísť DOLE, medzi spodinu, ale to som pochopila až neskôr.

Išla som dole schodmi za ním a nevyhádzala z údivu. Azda to znamená, že som už prijatá?! Len tak, bez pohovoru? Bez otázok ohľadne sexu?!

Fúúú! vydýchla som si. Odpadol mi jeden z najväčších kameňov zo srdca, ale iste nie najťažších. To najhoršie ma pravdepodobne ešte len čaká...

„Tu je sprcha a záchod,“ ukázal na jedny zo štyroch zašpinených bielych dverí, ktoré handru a saponát nevideli ešte dlhšie než tie vchodové. „Tu vedľa je jedna miestnosť pre dievčatá,“ otvoril dvere a mne sa naskytl pohľad na malú úzku izbičku. Kedysi boli takéto komôrky určené iba slúžkam, často nemali ani okno, ale táto izbička ho mala. Síce malé, ale na vetranie postačujúce.

Dve „dievčatá“, asi štyridsaťročné, sedeli na posteli a pracovali, čiže mali na ušiach slúchadlá, krmili sa pizzou a popritom vzdychali do malého mikrofónu pripevneného na slúchadlách.

Šéf škaredo zazrel, ale nič nepovedal. Asi im predomnou nechcel nadávať, že popri práci prežívajú. A tak len zavrel dvere a ukázal na ďalšie dvere.

„To sú dvere do záhrady, sem chodia dievčatá fajčiť,“ pozrel sa na mňa a opýtal sa: „Fajčíte?“

„No... občas,“ priznala som polopravdu. Fajčila som viac, než by som si želala. „Ale pokúšam sa s tým skončiť,“ dodala som a pocítila neveriteľnú chuť si zapáliť.

„Viete, pravdupovediac, fajčenie je tu zakázané, ale dievčatá sú nedisciplinované a zákazy nedodržiavajú. Pokiaľ to neprehávajú a fajčiarske pauzy neovplyvňujú ich výsledky... zárobky, snažíme sa to tolerovať, ale neradi! Chápete, čo chcem povedať, áno?“ jeho pohľad trocha sprisnel.

Rýchlo som prikývla a on ukázal na posledné dvere.

„A v tejto miestnosti budete pracovať,“ oznámil mi unavene a v tom momente mu zazvonil mobil. Kým si on vybavoval telefonát, ja som opäť čakala...

Čakala som, kedy otvorí tie dvere do tajomnej trinástej komnaty, ktorá sa mala stať mojím najväčším pokleskom. Hriechom, ktorý mi mama nikdy neodpustí, hoc je v nebi.

Pokým Marko po telefóne riešil, kam pôjde na večeru, mňa sa znova zmocňovali pochybnosti. A potom, keď otvoril aj tie posledné dvere a ja som uvidela to miesto, kde som mala stráviť niekoľko hodín denne, mala som chuť zdupkať. Už celkom vážne.

A poďakovať.

Tentoraz ja zamestnávateľovi.

Ďakujem, ale v tomto bordeli ja pracovať nebudem, mala som na jazyku, ale potom som si spomenula na nezaplatené účty a zrazu som sa počula, ako vravím:

„Dobre, a kedy môžem nastúpiť do práce?“

„Aj hneď,“ odvetil a ukázal na dievča, ktoré sedelo hneď pri dverách. „Toto je Tamara, hodinku sa budete dívať, ako pracuje, a potom to skúsíte sama.“

Pozrela som sa na dievča, sediace za počítačom, a váhavo som prikývla.

„Zatiaľ vám vygenerujem heslo, ak sa osvedčíte, v pondelok môžeme podpísať pracovnú zmluvu, okej?“

„Dobre,“ povedala som a dúfala, že sa neosvedčím a uľahčia mi tak rozhodovanie.

Tamara, ktorá ma mala zaúčať, bola vysokoškolačka a vyzerala ako anorektička. Mala krátke vlasy neurčitej farby a oblečené čosi šedé.

Šedá myš, napadlo mi okamžite. Toto je šedá myš, a nie ja, pomyslela som si povzbudivo. Ona sa však nijako nadšene netvárila. Zjavne nemala radosť z toho, že sa jej dívam na prsty a sledujem, čo píše. Sedela som vedľa nej, ticho sa dívala a snažila sa nedýchať nosom, aby som necítila ten puch, čo ma ovanul už vo dverách.

„Ahoj, urob ma!“ objavila sa na monitore esemeska.

„Ahoj, ja som Tamara,“ odpísala mu okamžite.

O niekoľko sekúnd sa objavila ďalšia správa:

„Ako vyzeráš?“

„Ako Pamela Anderson,“ odpísala bez zaváhania šedá myš, ktorá mala od sexi herečky ešte ďalej než ja.

V pravom hornom rohu monitora sa objavili interné čísla ďalších záujemcov o esemeschat. Tamara rad-radom na ne klikala a na monitore sa vždy objavila celá história ich komunikácie, aj z predchádzajúcich dní, ak už niekedy písali. Ona ju však nečítala, nestíhala. Odpisovala ako žeravá, bezmyšlienkovito, zrejme svoje naučené a osvedčené frázy.

Ja som len čítala a krútila hlavou. Kristepane, takéto sprostosti budem musieť písať aj ja? Veď si budem pripadať ako dementná!

„Čo máš oblečené?“ pýtali sa najčastejšie a Tamara každému odpisovala to isté:

„Mám na sebe tangáče a už som celá mokrá, aaach!“

A oni písali odpovede typu:

„Som vzrušený, mám ho tvrdý ako kameň, pohraj sa s ním.“

Ani nie o polhodinku mi bol systém celého esemeschatu jasný,